

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. O.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Svatopluka Čecha 7, Hodonín, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2016, č. j. KRPB-63322-23/ČJ-2016-060023-50A, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 4. 2016, č. j. 32 A 15/2016 – 41,

t a k t o :

- I. Výroky I., II. a III. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 4. 2016, č. j. 32 A 15/2016 – 41, **se zrušují**.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. 3. 2016, č. j. KRPB-63322-23/ČJ-2016-060023-50A, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **8 228 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení výroku I. v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“),

kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalované. Výroky II. a III. rozsudku krajského soudu bylo rozhodnuto o nákladech řízení a výrokem IV. byla ustanovenému zástupci stěžovatele přiznána odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.

[2] Shora označeným rozhodnutím žalované byl stěžovatel podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem jeho předání do Maďarské republiky jako státu příslušného podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Délka zajištění byla stanovena na 32 dnů, od 14. 3. 2016 do 14. 4. 2016.

[3] Při pobytové kontrole prováděné dne 14. 3. 2016 v 00:05 hodin v mezinárodním vlaku jedoucím na trase Vídeň – Berlín bylo zjištěno, že stěžovatel vstoupil a pobýval na území České republiky bez platného povolení k pobytu nebo víza. Z lustrace v systémech AFIS a EURODAC dále vyplynulo, že je veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v Maďarsku a Rakousku. Byl s ním proveden účastnický výslech.

[4] Žalovaná na tomto základě dovodila, že státem odpovědným k posouzení žádosti ve smyslu nařízení Dublin III je Maďarsko. Dále konstatovala, že stěžovatel sám uvedl, že nemá v úmyslu dlouhodobě zůstat v České republice, a nechce pobývat ani v Maďarsku a v Rakousku. Je reálné se domnívat, že v případě jeho nezajištění, by dokončil svůj úmysl, se kterým přicestoval, a to je další cesta po Evropě (uvedl, že chce pracovat v Německu). Hrozí tedy vážné nebezpečí jeho útěku. V předání do Maďarska neshledala překážky, proto jej za tímto účelem zajistila.

[5] Stěžovatel se domnívá, že účel jeho zajištění byl nepřípustný, jelikož předání do Maďarska není z právního hlediska možné. Tamější azylové řízení trpí vážnými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododstavce 2 nařízení Dublin III: systém je přetížený a vláda za účelem řešení situace přijala nařízení, na jehož základě jsou žádosti žadatelů přicházejících přes Srbsko (což byl i případ stěžovatele) odmítány jako nepřípustné. Jediným prostředkem obrany je žaloba, která však pro svou extrémně krátkou lhůtu k podání nepředstavuje účinný opravný prostředek. Žadatelé proto bývají vraceni do Srbska bez věcného posouzení jejich žádostí, a to přesto, že se nejedná o bezpečnou třetí zemi.

[6] Podle přesvědčení krajského soudu nebylo stěžovatelem osvědčeno, že mu v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému hrozí zásah do základních lidských práv, který by bylo možné zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

[7] Ke statistickým informacím uvedl, že dokumentují zatížení maďarského azylového systému v roce 2015, k aktuální situaci je však vztáhnout nelze. Je navíc obecně známou skutečností, že Evropská unie podniká razantní kroky k odklonění toku migrantů z tzv. balkánské trasy vedoucí přes Srbsko a Maďarsko dále do cílových zemí západní Evropy.

pokračování

[8] Maďarskou právní úpravu nepovažoval za rozhodnou pro posouzení projednávané věci. Krátké lhůty pro podání opravných prostředků, kterými stěžovatel argumentuje, mohou těžko založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do jeho právní sféry, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o ochranných prostředcích vyloučena. Nadto se jedná o cizí právní úpravu, u které se neuplatní zásada *iura novit curia*, žádná ze stran ji nenavrhla k důkazu a ani soud nepovažoval takové dokazování za nezbytné.

[9] Vymezil se proti závěrům rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015 – 74, na který stěžovatel odkazoval v žalobě. Nebyly opřeny o provedené dokazování a Krajský soud v Praze bez dalšího převzal skutečnosti uváděné žalobcem. Krajský soud v Brně považuje jeho názor za nesprávný a není jím vázán. Své závěry naopak podpořil odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15.

[10] Soud nepovažoval za relevantní odkaz stěžovatele na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 22. 9. 2015, *Nabil a ostatní proti Maďarsku*, č. stížnosti 62116/12, a to vzhledem k obsahu a skutkovému podkladu tohoto rozsudku, a to jak ve smyslu temporálním, tak i ve smyslu aplikovatelnosti v něm uvedených právních závěrů na projednávanou věc. Navíc neobsahoval komplexní hodnocení dodržování lidských práv v Maďarsku a vázal se striktně ke stěžovatelům v odkazované věci a pouze k určité části trvání jejich zajištění.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[11] Proti výroku I. rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Uvádí, že v žalobě zmiňoval statistické údaje vypovídající o počtu přijatých a vyřízených žádostí v Maďarsku v roce 2015, což si soud zřejmě vyložil jako nesouhlas s podmínkami v maďarských azylových centrech. Podstata jeho argumentace však byla jiná. Na statistických údajích ukazoval, že velký příliv migrantů v roce 2015 vedl ke změně azylového řízení, fakticky spočívající ve vyřizování co největšího počtu žádostí formálním způsobem. Stěžovatel brojil proti faktické nemožnosti v Maďarsku azyl vůbec získat, což je i s ohledem na dublinský systém a nemožnost následné žádosti v jiném schengenském státě pro jeho právo na mezinárodní ochranu naprosto fatální. Domnívá se, že soud námitku nesprávně uchopil a nedostatečně se jí zabýval, napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[13] Obdobně je tomu s relevancí rozsudku ESLP ve věci *Nabil proti Maďarsku*. Stěžovatel netvrdil, že současná situace v Maďarsku je totožná jako v roce 2012, naopak podstatou jeho žaloby bylo tvrzení, že současná nepřijatelná situace pramení především z aktuální maďarské právní úpravy.

[14] K závěrům soudu ohledně judikatury Krajského soudu v Praze zdůrazňuje, že se v žalobě nespokojil s pouhými tvrzeními, ale navrhl provedení řady důkazů. Soud se s nimi nevypořádal.

[15] Nesouhlasí se závěrem, že maďarská právní úprava není v projednávané věci relevantní. Jedná se o objektivní právo, kterým se řídí samotné azylové řízení, a jeho úroveň tak zásadně ovlivňuje, zda je vůbec možné dosáhnout ochrany základního práva na mezinárodní ochranu.

[16] Není mu zřejmé, na základě čeho soud dovodil, že třídenní lhůta, která je v Maďarsku stanovena k podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, nemůže způsobit zásah do jeho přímé sféry. Český Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, judikoval, že sedmidenní lhůta pro podání správní žaloby v případě řízení ve věci mezinárodní ochrany je nepřiměřeně krátká a ve své podstatě činí proklamovanou soudní ochranu iluzorní.

[17] Dodává, že závěry usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, nejsou pro věc relevantní. Ústavní soud v odkazované věci přijatelnost předávání do Maďarska nehodnotil, zabýval se pouze tím, zda obecné soudy vypořádaly omezenou argumentaci účastníků. Nadto se jedná o usnesení, které není závazné.

[18] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. napadeného rozsudku a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[19] Žalovaná se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě ani později nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[21] Předmětem přezkumu krajského soudu bylo rozhodnutí žalované o zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Podle těchto ustanovení policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie - nařízení Dublin III. V případě, kdy nelze předání uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, vydá v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.

[22] Podstata projednávané věci spočívá v otázce, zda bylo při vydání rozhodnutí o zajištění reálně možné očekávat, že dojde k dosažení jeho účelu, tj. že bude moci dojít k předání stěžovatele do Maďarska. Podmínka tzv. reálného předpokladu zajištění sice není v zákoně o pobytu cizinců ani v nařízení Dublin III výslovně uvedena, vyplývá však přímo

pokračování

ze zákazu svévolného zbavení či omezení svobody zakotveného v čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a také z čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel, kterým je v tomto případě předání cizince do státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

[23] Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je realizace tohoto cíle alespoň potenciálně možná. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění rozhodnout (srovnej usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS).

[24] Stěžovatel konkrétně namítá nemožnost předání do Maďarska z právních důvodů - nedostatků maďarského azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododstavce 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení: *[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*

[25] Krajský soud dospěl k závěru, že podmínky pro užití tohoto ustanovení nebyly splněny, neboť stěžovatel neosvědčil, že by mu v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému hrozil zásah do jeho základních lidských práv.

[26] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku zaprvé proto, že krajský soud nesprávně uchopil jeho argumentaci statistikami žádostí přijatých a vyřízených v Maďarsku a odkazem na rozsudek ESLP ve věci *Nabil proti Maďarsku*, a v důsledku toho se jí dostatečně nezabýval. Zadruhé zpochybnil dostatečnost odůvodnění krajského soudu ve vztahu k nálezů Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 17/09. Zatřetí namítá, že se soud nevypořádal s důkazy, které navrhl provést k prokázání systematických nedostatků maďarského azylového řízení.

[28] Nejvyšší správní soud těmito námitkám nepřisvědčil. Podstatou žalobní argumentace bylo zpochybnění úrovně maďarské právní úpravy azylového řízení a krajský soud jednoznačně vyjádřil názor, že ji pro posouzení projednávané věci nepovažuje za rozhodnou. Z tohoto pohledu nemohly být stěžovatelovy námitky úspěšné a není proto podstatné, že se soud ke každé z nich vyčerpávajícím způsobem nevyjádřil, respektive

zvlášť nevyporádal každý důkazní návrh (výslovně nereagoval na zprávu UNHCR *Serbia as a country of asylum*, zprávu *Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary* a odkaz na zprávu od Human Rights Watch). Ze shodných důvodů není důležité, že se některými námitkami zabýval v odlišném kontextu, než jak byly uvedeny v žalobě. Stěžejní důvod, na kterém odůvodnění krajského soudu stojí, je v napadeném rozsudku jasně vyjádřen, a na žalobní argumentaci reaguje. Stěžovatel proti němu ostatně v kasační stížnosti brojí, je tedy zřejmé, že skutečným obsahem jeho argumentace je nesouhlas se způsobem, jakým krajský soud námitky vyporádal.

[29] Rozsudek krajského soudu přesto nepřezkoumatelností trpí, ale z jiných důvodů, než stěžovatel namítal v kasační stížnosti.

[30] Nejvyšší správní soud již v rozsudcích ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 – 27, a ze dne 2. 9. 2016, č. j. 9 Azs 98/2016 – 45, konstatoval, že je nezbytné, aby se žalovaná při rozhodování o zajištění cizince vždy zabývala aktuální situací v zemi, do níž má být cizinec předán, a výslovně se vyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Je-li touto zemí Maďarsko, je nepřípustné, aby se k této otázce vyjadřovala pouze povšechně a v rovině obecného tvrzení o bezpečné zemi. Problematicnost situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku je totiž všeobecně známou skutečností a nevládní organizace a Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky poukazují na konkrétní skutečnosti, které by mohly nasvědčovat existenci závažných důvodů pro existenci systematických nedostatků maďarské azylové praxe.

[31] V projednávané věci žalovaná k této otázce uvedla pouze to, že: „[k]aždá země společenství se zavázala sdílet hodnoty uznávané Evropskou unií a současně je vázána jak komunitárním právem, tak i judikaturou Evropského soudního dvora. Proto správní orgán nepředpokládá, že by mu návratem do Maďarska hrozilo vykonání trestu smrti, mučení, nebo jiné formy nelidského zacházení. Ani jmenovaný neuvedl žádné závažné důvody, pro které by jeho návrat mohl být znemožněn. Správní orgán tak musí konstatovat, že v době rozhodování o zajištění mu nebyly známy žádné překážky, které by bránily v předání účastníka řízení do země příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (str. 3 odst. 4 napadeného rozhodnutí).

[32] Je tedy zřejmé, že její odůvodnění bylo zcela obecné, a to přesto, že si jako kompetentní správní orgán musela být vědoma skutečností, které realizovatelnost předání do Maďarska relevantně zpochybňují. Požadavku, aby se dostatečně zabývala tamější současnou situací, proto nedostála, a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[33] K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu soud přihlíží z úřední povinnosti, pokud mu tato nepřezkoumatelnost brání přezkumu rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. Není tedy podstatné, že ji stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nenamítal (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35, publ. pod č. 359/2004 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS). Krajský soud pochybil, pokud za této situace napadené rozhodnutí nezrušil a místo toho je věcně přezkoumal.

pokračování

Z tohoto důvodu je i jeho rozsudek nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91).

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil výrok I. a na něm závislé výroky II. a III. napadeného rozsudku (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). S ohledem na to, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro to, aby bylo zrušeno rozhodnutí žalované, nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení nemohl vady uvedeného rozhodnutí nikterak zhojit. Soud proto současně se zrušením rozsudku krajského soudu rozhodl postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je žalovaná za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána.

[35] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 – 98).

[36] Žalovaná, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovateli v řízení o kasační stížnosti ani v řízení před krajským soudem žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[37] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce, Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby, kterými jsou další porada s klientem přesahující jednu hodinu (§ 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“) a písemné podání soudu ve věci samé (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] spočívající v sepsání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. S ohledem na skutečnost, že Mgr. Jindřich Lechovský je plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 1 428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu